

A napba öltözött Asszony és a vörös Sárkány

Jelenések 12. fejezete

A 12 fejezet három részre tagolható látomássorozat. Mondhatjuk azt is, hogy egy látomáson belül található egy múltba néző jelenet, ami a végén észrevétlenül kapcsolódik a keret látomásba.

Témája a könyvben már annyiszor érintett nagy küzdelem taglalása, annak is inkább a középkort képező része, egészen a végkifejlet utolsó felvonása előtti pontig.

Középpontjában a Jelenések könyvében négy különböző fejezetben (1,9; 6,9; 20,4) visszatérő kifejezés található, miszerint a Sárkány *“elment, hogy háborút készítsen az ő magvának maradéka ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél Jézus bizonyágtétele van.”*

Ez a fél mondat a kulcsa a 12. fejezet megértésének. E körül a két isteni ajándék elfogadása, vagy visszautasítása körül folyik az élet-halál harc. Nem túlzás azt állítani, hogy a jövő halálos küzdelmét mutatja be a Isten ebben a látomásban a pártoszi apostolnak, hiszen ilyen kifejezéseket találhatunk a leírásban: *felfalja a gyermeket, háborúság, viaskodás, életüket nem kímélték, meghalni is készek voltak.*

Reményteljesen foglalja keretbe ez a gondolatmenet az egész emberi történelmet a bűnbeeséstől az újjáteremtésig, amennyiben a Mózes első könyve 3,15-ben szereplő úgynevezett ősevangélium visszhangjának tekintjük. Ily módon a Biblia első lapjain megfogalmazott üdvhozó ígéret cseng vissza a Szentírás utolsó lapjain, a Jelenések könyvében, a már említett fejezetekben. A Genezisben található harcnak és a Jelenések 12-ben leírt megerősítésének is ugyan azok a főszereplői: az asszony, asszony magva (vagy fia) és a kígyó.

Már a 3.-4. századi keresztény magyarázók Hyppolytus, Victorius, Methodius, Tyconius az egyház szimbólumát látták az asszonyban és Krisztussal azonosították a fiút. Ezen a középkor nagy tanítói - Bede, Berengár, Fiorei Joachim és Olivi, de az előreformátor John Wiclif, a 14. századi lollard John Purvey, és a 16. századi reformáció vezéralakja Luther Márton sem változtatott.

Érdemes külön kitérni az asszony fején található koronára, amit az eredeti görög szövegben a stefanosz - győzelmi babérkoszorú - jelöl, amivel az olimpiai játékok győzteseit jutalmazták. Ezek alapján az egyházat - a halálos üldözés ellenére Isten végül győzelemre vezeti.

Az asszonyhoz hasonlóan a Sárkány, vagy ahogy Mózes fogalmaz, a kígyó is koronát visel. Azonban ez a korona már uralkodói korona, ami a Sárkánykígyó hatalomittasságához vezet.

Nem nehéz megtalálni az összefüggést: a Krisztust elítélő, keresztre feszítő Római Birodalom, s a mögötte megbúvó Démoni uralom testesíti meg az emberiség megmentését célzó isteni gyermeket felfalni akaró világi hatalmat.

Azonban itt nagy fordulatot vesz a látomás. Mivel a gyermek (Krisztus) feltámadt és visszatért a mennybe - ahogyan arról a látomás ötödik verse is szól -, a Sárkány fékezhetetlen dühvel csap le a még a földön tartózkodó anyára, asszonyra, akinek el kell menekülnie a pusztába az üldöző elől. A “pusztában” eltöltött idő két helyen is meg van határozva. A hatodik versben 1260 napot, a tizennegyedik versben 3,5 évet olvasunk, ami ugyan úgy 1260 napot, azaz a prófétai értelmezés szerint 1260 évet jelent.

Valóban volt egy 1260 éves időszak az európai kereszténység történetében, amikor a középkori egyház a hozzá hű királyságok katonai támogatásával valóságosan üldözték mindazokat a keresztényeket, akik hűségeselek akartak maradni ahhoz az elvhez, hogy a hittet nem erőszakkal, hanem az egyén személyes döntése alapján kell kezelni.

Ez az időszak az államvallássá váló keresztény hit kihirdetésétől, az az elleni protestálástól 1798-ig, a kereszténység világi hatalmának meggyengüléséig tartott.

